

Det lille Billedværk af de danske Billedhuggeres
Værker af H. H. Andersen.
Bogen er af de aller smukkeste og vil være en
velkommen Gave til alle.
Pris 16 Skilling.

**Præis for 16 Skilling hos Forfatteren, Trompeter-
gangen Nr. 117, 1ste Sal over Gaarden.**

086539667

101 KØBENHAVNS
KOMMUNES
BIBLIOTEKER

Bonden i Civoli.

En Historie,
af
P. N. Jørgensen.

Syvende uforandrede Dplag.

Kiøbenhavn.

Forfatterens Forlag og Bogtrykkeri.

1847.

RHB

KJØBENHAVNS
RAADHUS
BIBLIOTHEK

EX LIBRIS

Mog
86
86

Bonden i Civoli.

En Historie,

af

P. N. Jørgensen.

Syvende uforandrede Dplag.

Kiøbenhavn.

Forfatterens Forlag og Bogtrykkeri.

1847.

Handbuch i Naturhistorie

von J. G. Cuvier

in

zwei Bänden.

Erster Band.

Verlag von

Georg Olms Buchhandlung

1813

„Njorr! — næi, see de sølle Pinde! — vil I gaae! — see, jonkler han! — Njorr“!

„Jeres Heste ere nok trætte“?

„Ja, jeg ska' si'e vos, de har været paa Rangereise, og Dgene er kun smaagaaendes; den aa'en Dag agede jeg Torre til Kiøbenhavn med dom.“

„De see ogsaa noget medtagne ud; giver I dem ordentligt Foder“?

„Ja, see nu — æ — Tiberne ere farlige i hele Hiro-pien; Bundens Dg ka' itte hver Dag være beenrappe iffe, for ded er Kiernen, der gi'er Marv i Knoklerne. — Njorr“! —

Jeg var netop i Begreb med at ville aflægge en Ven paa Landet et lille Besøg, og havde i denne Henseende truffet Accord med en Bonde paa Kultorvet. Vi vare blevne enige om den Betaling, han skulde have af mig, for en Plads paa hans Bogn, og befandt os altsaa nu paa Veien. Af den allerede førte korte Dialog vil man omtrent kunne slutte, at Hurtighed iffe horte med til Befordringens Fortræffeligheder. Jeg sad i Bognen paa en Slags Agestol uden Rygstød, der hængte i Jernfroge paa Bognfiælene; foran mig havde Bonden beredet sig selv et Sæde paa en gammel Fodersæk. Det var en aldrende Mand, efter Udseendet omtrent 50 Aar. Med Undtagelse af de før bemærkede korte Spørgsmaal og Svar, var der endnu iffe kommet nogen Samtale i Gang

imellem mig og min Kudst; af og til underholdt han sig med sine Heste, for at fremme deres Gang, idet han talte dem paa en særegen betegnende Maade. Hans Physiognomie udviste forresten en vis Nysgierrighed eller Mistænksomhed, med Hensyn til min Person, hvilket robede sig i de Blikke, som han allerede nogle Gange havde tilkastet mig. Efterat vi atter havde kiørt et Stykke Bei, brød han Tausheden ved at henvende følgende Spørgsmaal til mig:

„Med Forlov at spørge, hvad hedder Han“?

„Mit Navn er Bindrup“, svarede jeg.

„See! Bindrup! — Saa kiender jeg, Ja'en i mei! Hans Broer; han boer i it Stræde ijevne Hallensaas; den aa'en Dag var jeg inde til ham med Ole Hansen; men ded var dou Satan til Finkelsjokum eller sød Persikum, han skienfer for Bunden“!

„Hos min Broder“?

„Ja, ham — æ — Spenstrup! Ole Hansen og jeg feilede albrig it Gran, den Tid vi fik den fuste Saapian; men den Tid vi kom yd i Strædet, saa var ded da nu liksom at mit Ho'de sad i Marens Staakyse, for jeg ku' nu saa partu itte reitig see, hvor jeg var stedet iffe; og Ole Hansen blev saa ydmyg i Benene, at han slap igiennem in Smutte nor i it Saltmadsfad, der stod i in Kielderstue, og ded kostede otte og tyve Skilling, og saa fik han, Ja'en vælte mei! dou itte Rouet a'et at æde iffe! — Ja, ded er dou ellersens lovlig hart, saadan som de nu for Tiden spiller til Raddands med Bunden. — Njorr! see til den sankede Bind-sak! see, gloer han“!

„Hør, kiære Ja'er, jeg hedder Bindrup, men iffe Spenstrup; det var altsaa iffe min Broder, der har skienfet for Jer“.

„Saa? ja, man ka' itte see Godtsfolk videre end til

Tanden ikke, ska' jeg si'e vos. I min Ungdom før i Berden, saa ku' dou in bra' Ka'l lette paa Vægleruffen inde i Kiøbenhavn, yden at oue narret ved Finantseri; men nu er da Folk og Fæ saavel reent af Rave derinde i alle Dele. Næi, aldrig i mine Livsens Dage har jeg dou prætenderet paa at sku' opleve saadanne Seelser og saadan in Kammærs! Jeg tænker nu saa præsis, at Fa'en ta'er ved hele Mollevitten, inden Kufferten kommer ad Nare; for — æ — jeg ska' være it Bæst, narenstid jeg ka' begribe, hvordan Rangen nu for Tiden ka' regiere Menneffene til dou at la'e være at haarfiles. Der ka' Satan hitte Retirade i den Ke'eli'hed! Na, Gyd bedre vos! — Njorr“!

„Jeg kan nok mærke, at Fa'er nu sielden kommer til Kiøbenhavn. Er I Gaardmand eller Huusmand“?

„Næi, jeg er Aftægtsmand; ja, ded veed Gyd i Himmelen, jeg er! Gaar'en, den lod jeg Niels og Maren faae, den Stund vor Moer var død og borte; for — æ — Niels han gif nu saadan og liredede for Tøsen, og saa sa'e jeg: „Hør, Maren“, sa'e jeg, „ka' du nytte Niels, saa har han jo itte behov at være kæstibunden ikke; for, jeg vil, Dælen tyde i mei! itte ha'e, for ded at du er vindgal, at han ska' gaae og filutere for in Vaabid ikke; narenstid vi kan omenes, saa ka' I faae Gaar'en, og saa faaer jeg it Stuehuus med Ploieland og Græsning til to Dg, otte Læs Torre og et fedt Sviin om Naret“, — og saa var 'et, at Maren fik Niels“.

„Det gjorde Fa'er Ret i; I kan vistnok ogsaa trænge til Rolighed paa Jeres gamle Dage. Som en Folge heraf, har I nok heller ikke længe været inde i Kiøbenhavn“?

„Jo, nu har jeg, den Dnde hente mei! været der saavel! Jeg har seet og fornummet uskiørlige Ting derinde; den anden Dag slap jeg ind it Steds ijevne Vesterport, hvor

der før i Verden itte var andet end in Bildbanke at see iffe; men nu har jeg der seet og hørt saa meiet usandseligt Toi, saa jeg troer nu saa partu, at hele Hiropien kommer i Forbundt med Lucifer, dersom itte at — æ — Bonneparte afsævet ta'er Livtag med Kamedianterne og alle de storpaaendes Menneffer; for, han ska' da ogsaa nu være derinde med sit Krigsfolk; man ska' ellersens ku' see ham li'saa grangivelig, som jeg nu ka' see paa Ham, at Han sæl gierne vil gi'e Bompeng. — Prrrr!

— „Riør kun til igien; jeg har betalt. — Efter hvad Fa'er sagde før, kan jeg tænke, at I vist igaar har været inde i Tivoli“?

„Hæ hæ hæ“!

„Hvoraf leer I“?

„Hæ hæ hæ! — Hvad var 'et ellersens Han sa'e før“?

„Jeg sagde, at Fa'er vist igaar havde været inde i Tivoli; men dette Spørgsmaal synes jeg dog iffe er noget at lee af“.

„Jeg ka' itte la'e være at grine ad Ham iffe. Hæ hæ hæ! — Njørr! næi, see til den katbenede Kad“!

„Jeg forstaaer, iffe hvad I mener“.

„Jeg mener, at ded bæres mei for, at hans Anseigt præstis seer yd li'som paa den Varias eller Afkefiis derinde, der smøiede sit ene Been om Ho'det, som ded ku' være it Halsklæde, og saa satte han ded andet Been i Snyden paa sin Kammerat. Hæ hæ hæ“!

„Tak skal I have“!

„Na, Velbekomst! ded ka' være ded samme med Bompengene“.

„I begynder at komme i godt Humeur, kan jeg mærke. Jeg betaler gierne Bompengene, fordi det især glæder mig at tale med en gammel, erfaren Mand, som Fa'er. Bonden

har jeg altid godt kunnet lide, fordi man hos ham i Almindelighed træffer en jevn, ærlig Egefremhed, men sielden en saa udtænkt Underfundighed og Falskhed, som iblandt Kiøbenhavnerne."

"Ded var it sandt Ord, ded. Jøsses Kors, næi! Bunden er fattig; men ærlig, ded er han, den Onde floite mei"!

"Ja, seer J, det er netop ogsaa min Mening; og min Fader, som virkelig, tør jeg sige, er en retskaffen Mand, og i alle Henseender meget streng og nøieseende, selv i mange tilsyneladende Ubetydeligheder, — han nærer ogsaa den samme Tillid til Bonden som jeg. Han forbruger, til Exempel, aarlig en betydelig Deel Ibebrændsel; men han har nu i tre samfulde Aar kun havt med en eneste Bonde at giøre, der udelukkende og jevnlig leverer ham Torv, og dette — vil Fa'er vist selv indrømme mig — har dog Noget at betyde. — Men for at komme tilbage til, hvad vi før talte om: var J saa igaar i Tivoli"?

"Hm! — see nu — æ — hvad Fa'en var ded dou jeg vilde si'e — — Hans Fa'er — seer han da saa grant paa sin Velfært, narenstid han kjober Torre"?

"Jeg siger Jer jo, at min Fader er en meget nøieseende Mand. — Men for ikke at forglemme Tivoli" —

"Næi, hør nu barestens in Gaang — æ — Han sa'e jo før, at Hans Fa'er — ja, ded veed Gyd i Himmelen, ded maa da være en reitig glant Mand, han! — men — æ — hvordan Satan var ded dou: — var ded itte i trei samfulde Aar, at hans Fa'er har faaet Torre af Bunden"?

"Jo, i tre samfulde Aar".

"See til ded blinde Bæst"!

"Sagde Fa'er Noget"?

"Na — ded var ded fiermer Dg, der slap in Kiende yd af Sporet".

Nu indtraadte der en Pause i vor Samtale. Af Bondens Udblæder kunde jeg slutte mig til, at han den forrige Dag havde gjæstet Livoli, og jeg var derfor nysgierrig efter at høre ham fortælle om det Indtryk, som dette Institut havde gjort paa ham. Imedens jeg sad og overveiede Maaden, hvorpaa jeg bedst kunde faae min Nysgierrighed tilfredsstillet, havde vi naaet Ruderødals Kro.

„Vil Fa'er drikke er Snaps“? spurgte jeg.

„Prrr! — Tak for ded! — men jeg staaer ellersens aldrig af Bognen, narens tid jeg ager til min Hiemstand, yden ded stu' være for varm Paans“.

„Top! lad gaae! men derfor behøver vi ikke at stige af Bognen. — Hella! Heida! — et Glas varm Punsch; men hurtig“!

„Men — æ — sta' vi itte“ —

„Nei, vi skal ikke! Jeg skal sige Fa'er, at jeg nærer den Dvertro: naar jeg har mindre end tre Mål at fiøre, og da stiger af Bognen, inden jeg har naaet mit Bestemmel-sessted, saa skeer der een eller anden Ulykke paa Veien; enten taber jeg mine Penge, eller ogsaa faaer min Rudst Mavepine“.

„Død og Pine! nei, ded var dou in lampen Re'es l'hed, den“!

Imidlertid kom Punsch, og Bonden drak:

„Ah! — Na, du søde, listige Englesup“! — Han rakte derpaa Glasset hen til mig: „Vil han itte lutte til Taalipanen“?

„Nei, Tak! jeg holder ikke af Punsch“, svarede jeg.

„Ja, da er hun, Fa'en i mei! krabat, er hun! Narens tid man sust har faaet saadan in file, fem Saapianer af ded Klare i Livet, saa er varm Paans yderlig muntrendes. —

Ah! — nu si'er jeg Tak for Skienken! — Njørr! hvad staaer J to visne Stadenter og grunder paa? — Njørr“!

Vi kiørte altsaa videre, og hvad jeg haabede, indtraf ogsaa; thi, min Rejseskammerat begyndte nu paa en mere uforbeholden Maade at deelagtiggjøre mig i sine Tanker og Ansfaelser.

„Ha'de Ole Hansen og jeg faaet varm Paans inde til Spendrups, i den Sted vi fik sød Persikum, saa ha'de Ja'en itte ta'et ved hans otte og tyve Skilling, og jeg ha'de hyttet mig for at komme ind i denne Helvedes Kammærs i Tivoli“, begyndte han.

„Altsaa kom den stakkels Ole Hansen, som faldt ned i Kielderens, ikke med ind i Tivoli“?

„Næi, paa det Lav! han var blisfyld, den Tid han kom op fra Kielderstuen, og saa sa'e jeg: „Hør nu, Ole Hansen“, sa'e jeg, „med sa' itte nytte nouet ikke, at du staaer her og snaffer saa boglærdt om de Dele, for du faaer, Dælen tyde mei! dou itte nouet ydast Saltmadsfadet at æde ikke! Du har Komplexen og jeg har Utingen; kom du med mei og lad vos gaae hjem til Tvermoes og lægge vos til Bets“, sa'e jeg, og saa stavrede vi da ijevne hinaa'en op af det ene Stræde og nør af det andet; men — æ — saa veed jeg sgu itte reitig hvordan det gif til ikke, for den Tid jeg kom til at see mei om, saa stod jeg ijevne Bolden ved in Port; men det var itte Nørreport ikke, og Ole Hansen ku' itte si'e mei nouen Re'el'ighed paa 'et, for ham ku' jeg itte faae Die paa ikke. Nu ku' jeg da begribe, at det var Besterport, og saa gif jeg hen til Soldatten, der spankelerede ved Porten, og saa sa'e jeg: „Gyds Fred“! sa'e jeg, „har du itte seet nouet til Ole Hansen“? — „Hvad for in Ole Hansen“? sa'e han. „Ah! ham, som nysens maatte hønse med otte og tyve Skilling, for det at han faldt nør i et Saltmadsfad“,

sa'e jeg. — „Na, Slydder“! sa'e Soldatten, og saa jog han
 mei yd af Porten. — „Nu er 'et s'gu bedst at være been-
 rap“, tænkte jeg, og den Tid jeg saavel var kommet over
 Graven, saa kom jeg hen til it Steds, hvor der nu stod saa
 monne Menneſter og gloede igiennem it høit og stort Ved, og
 saa stod der in aang Fyr ydenfor med en guul Langhalm-
 hat paa Ho'det, og saa sa'e jeg: „Wied Forlov at spørge“,
 sa'e jeg, „hvad er ded for Toi, der gaaer for sig hisset inde,
 er ded it Gildeslaug“? — „Næi, ded er Tivaali“, sa'e han.
 — „Tivaali“? sa'e jeg, „ded var dou Ja'en til Navn, ded!
 er ded Nouet man faaer at æde eller ka'steefsig ded er Diens-
 forblændelse“? sa'e jeg. — „Ja, der er saavel baade ded ene
 og ded andet“, sa'e han; „gaae kun derind, Ja'er“! sa'e han
 „saa ska' I barestens see Toi, som I aldrig har seet for i
 Verden“. — „Ja, Gu' nok“! sa'e jeg Bæst, og saa gif jeg
 da hen til Vedet, hvor der nu stod saadan in Rantlesoged og
 mødede sig: „Hvor ska' I hen“? sa'e han. — „Hvor jeg
 ska' hen“? si'er jeg, „jeg ska' ind i Tivaali; — har I itte
 seet nouet til om Ole Hansen er flottet herind med Kom-
 pleren“? — „Næi, Gu' har jeg ikke, næi“! sa'e han: „gaae
 hen til Hyllet og faae sig in Balliet, saa ka' I komme her-
 ind og see ad“, sa'e han, og saa gif jeg da hen til Hyllet,
 og indenfor sad nu saadan in Bakketrold — eller hvad Ja'en
 ded var for In — og virpede med Snyden. — „Balliet“!
 sa'e jeg, og saa langede han mei it Kart og sa'e: „Ded er
 in Mark“! — „Hvad for Nouet“? sa'e jeg, „koster hun in
 Mark? ded er jo itte andet end in Staamp Karduuspapiir
 ikke; lad ded være ved de sex Skilling“, sa'e jeg, og saa vilde
 jeg lavere ham Pengene. — „Ded er in Mark“! vrælte han,
 og saa snup han Kartet yd af Næven paa mei. — „Na, I
 viisnæfede Gauflor“! sa'e jeg, „kom I heryd af Kassen, saa
 ska' jeg Dælen — — her er otte Skilling, vil I nu see at

J ka' lange mei Ballietten" — ""Ja, narenstid J piller yd med de sexten Skilling"" sa'e han. — ""Viller yd""? sa'e jeg, ""hvad vil J si'e med ded? Ja, jeg ska' pille Jer' visne Krop yd af Spræffen, ska' jeg! Troer J, Prifferater! at Bunden itte ka' betale sexten Skilling i Kiøbenhavn, uden at pille? — Her er tolv Skilling — og saa gid den Dnde han — — og her er in Skilling til, ded er hele tretten Skilling"". — Nu kom der in meiet fion Person hen til mei og sa'e: ""Hør, Fa'er""! sa'e han, ""J ka' itte slippe ind i Ti-vaali for tretten Skilling"". — ""Jeg har, Fa'en vælte mei! heller itte sagt, at jeg itte ka' gi'e fiorten"", sa'e jeg, ""men Trol- den han sa'e: at jeg sku' pille, ska' jeg si'e vos! Bunden pil- ler i Skoven, som er eiendes Rangeu — Gyd velsigne hans Rige, hvor jeg har hiemme! — og ded filuterer aldrig nouet reitig Menneffe paa, ved Nørreport""! — ""Her har J in Balliet"", sa'e Personen, ""saa ka' J gi'e mei de fiorten Skil- ling."" — ""Tak for ded""! sa'e jeg, ""her er de tretten Skilling, som jeg tingede til, med Prifferateren i Hyllet"", sa'e jeg, og saa slap jeg da ind i Tiwaali. — Naa, hvad si'er Han nu til den Ke'el'ighed?

""Gud bevares! Tiderne ere slemme; jeg finder det gan- sse i sin Orden, at Fa'er vilde spare, hvad der kunde spares, og at J ikke vilde lade Jer gaae paa, som man siger. Alt- saa kom J da ind i Tiwali.""

""Ja, men jeg kom, Fa'en hente mei! ogsaa afavet yd igjen; for nu ska' Han barestens høre videre: Den Tid jeg nu var kommet indenfor Ledet, saa blev jeg staaendes paa Pletten, og saa tænkte jeg saadan ved mig sæl: ""jeg ska' pille Jer, ska' jeg; — de trei Skilling gif dou Jer Næse forbi"". Som jeg nu stod og grundede, saa kom der saadan in pæn Fyr hen til mei, og sa'e: ""Hvad staaer J og spefelerer paa, Fa'er""? — ""Aa, jeg staaer, min Sæl! og spefelerer paa,

hvor jeg ska', hen"" , sa'e jeg. — ""J ska' gaae til den Side og til den Side"" , sa'e han. — ""Taf for ded"" ! sa'e jeg, ""ded ku' jeg, Ja'en i mei! da ogsaa begribe"" , og saa flottede jeg da nær ad den nærmer Side. — ""Nu ska' jeg gaae med, Ja'er"" , sa'e den pænne Fyr, ""saa ska' J faae nouet rart Nouet at see"" . — ""Na! ingen Forseelse"" ! sa'e jeg, for jeg ku' da begribe, at jeg sku' snakke reitig pænt. Nu kom vi da ijevne hinaa'en hen til it sært Skamsfut, hvor jeg stras ku' see, at der saa partu maatte være nouet Afavet paa Fære, for der stod da in heel Hob Menneffer og vrælede. ""Hiane"" ! sa'e jeg, ""der er dou vel aldrig it Ulyffens Menneffe, som har kiort sagte med in Jordemo'er, og derfor nu skal til at hænges ved Benene"" ? — ""Næi"" , sa'e den pænne Fyr, ""ded er saadan in Die Pympiff Veg"" . — ""Die Pympiff"" ? sa'e jeg, ""hvad Satan er ded for in Ka'!"" ? — ""J forstaaer mig itte reitig iffe"" , sa'e han; ""men nu ska' jeg fortælle Jer ded Hele"" . — ""Næi, nu maa Han itte snakke til mei iffe"" , sa'e jeg, ""la' mei nu sæl see hvordanne Spillet ouer gaaendes"" . — Nu begyndte jeg da at gloe paa Kammærsen; men Hille den flemme Syge! ded var dou nouet urimeligt Løi! naar itte at det værkede og brød i alle mine Lemmer ved at see paa 'et, saa ska' jeg da være forbandet! Ja'en maa vide, hvad for it Folkesærd Die Pympiff og hans Kammerater var opfødt af, for ded var dou in Gru at see, saadan som de frængebe og forgior'e døreses Arme og Been. ""Ja, dersom ded itte er Lucifer og hans Refrytter"" , sae jeg høit, ""saa er ded dou ellersens in Jnk at see paa, at de saadan ska' vride dom, yden at nouet Menneffe ska' begribe, hvad der gaaer af dom. Har de giort Fortred, saa la' dom stras faae noune paa Tyden, eller la' dom hønse til Tyvetønden; for jeg vil, min Salighed! itte være stedet her ved saadan in lampen Rettergang iffe"" ! sa'e jeg, og saa gif

jeg min Dei, og lod de andre Menneſker ſtaae og grine. Nu kom den pænne Fyr etter mei: „„Hvorfor vil Fa'er itte ſee mere paa Kaanſten““? ſa'e han. — „„Er ded in Kaanſt““, ſa'e jeg, „„ſaa gid Fa'en gloe i de tretten Skilling! — Hvad er ellersens ded for it ſpaniaaſt Hønſehuus der““? ſa'e jeg, og ſaa peiede jeg paa in ſtor langlavet Tingeſt““. — „„Ded er in Balliaang, hvorydi man ka' ſaae fine Sodekaver, Skorpelade, Malaartenakkafit, Perſikum og ſaadanne Dele““, ſa'e han. — „„Tak for ded““! ſa'e jeg, „„ka'ſkeſig at Han er in ſiin Kanditer““? — „„Hvad vil I ſi'e med ded““? ſa'e han. — „„Ja, nu ſi'er jeg itte mere ikke““, ſa'e jeg, „„for nu vil jeg ſ'gu itte ſnaffe mere med Ham ikke““, og ſaa gif jeg og lod den pænne Fyr ſtaae og gloe. — Som jeg nu ſku' til reitig at ſee mei om, ſaa var ded da begyndt at blive mørkt, og ſaa kom der ſære Blus frem, høit oppe tilværs imelleu Træerne. „„Hvor Fa'en mon du er henne, Jens Peerſen““? ſa'e jeg nu til mei ſæl; „„bareſtens du dou endelig ka' hitte yd af denne Lucifers Rankle-Refidense““! Saa kom jeg da nør i en Dal, hvor der paa ingaang ſtod it fæl tindrende Slot af Glas for mei, og ſaa ku' jeg da ſee in urimelig Hob Menneſker derinde, der var klinet til hinaa'en, li'ſaa grangivelig, ſom Sild i en Fierding. „„Jøſſes Kors““! tænkte jeg, „„der ſku' dou vel aldrig Lucifer giøre ſaadan in Kapitelſtart for Menneſkene her paa Egnen? — Narenſtid du dou bareſtens ku' hitte Retirade hos it Menneſke, der vilde ſnaffe gemeent med dei, og ſi'e dei, hvad dou alt dette hersens er for in Re'eli'hed““! — og ſaa gif jeg hen til in troieklædt Ka'l med hvide Bøvſer og in rund, ſlad Lue paa Ho'det, ſom ſtod og ſkrævede i Daren, og ſaa ſa'e jeg: „„Ka' du itte ſi'e mei, Landsmand““, ſa'e jeg, „„hvad dette hersens ſka' være for in Re'eli'hed““? — men Ka'len gloede paa mei, og ſa'e aldrig

it Ord. — „Ded ka' nok itte nytte nouet iffe, Fa'er, at I snaffer til ham“, var der nu In, der sa'e, „for ded er in Rysf“. — „Er 'et in Rysf“? sa'e jeg, „ja, saa ska' Satan si'e Landsmand til ham; — Hei! du, Rysf!“! sa'e jeg, og saa tog jeg Rysfen saa lovlig ved Bøvselningen, „vil du nu see til at du ka' humme dei, for jeg vil, Dælen floite mei! ogsaa herind i Kammærsen!“! — „Slapaa snydski!“! sa'e Rysfen. — „Ja, von hinten!“! sa'e jeg, og saa begyndte vi, Fa'en hente mei! at ta'e Livtag. Saa veed jeg I'gu itte reitig, hvordan ded gif til med Mollevitten iffe, for den Tid jeg kom til mei sæl, og sku' til at see mei om, saa var jeg kommen ind i Glasflottet mellem alle Menneskene. „Skam sig dou nouet, Fa'er!“! var der nu in sæl kion Mand, der sa'e til mei, „bær' I Ser saadan til hiemme, narenstid I vil høre Masik“? — „Masik“? sa'e jeg; „ded var dou Fa'en til Masik! — hvor er Rysfen“? — „Ja, Rysfen er itte her iffe“, sa'e han, „vil I nu barestens staae stille paa Pletten, saa ska' I høre in Mestermasikant spille op til in Totour, hvis Mage I aldrig har hørt for i Verden“. — „Jo, ded ska' jeg“, sa'e jeg, og saa ga' jeg mei da til at see mei om, — men Hille den tindrende Lysfialling! ja, jeg troer saavel der var endn'ingaang saa lyst, som ved den klareste Dag. — „Død og Pine!“! tænkte jeg, „der ku' dou aldrig komme nouen reitig Re'eli'hed yd af ded, narenstid Bunden sku' tælle Torre til Folk, ved saadan in Seelse“. — Nu begyndte Mestermasikanten at gnide an paa Fiolen, og saa var der nounge andre Masikantere, der peeb og gryntede, li'som usandskelige Bæster, og saa spillede de alle under it op til in Totour, — men, Hille den floitende og dundrende Syge! — naar itte at mine Fjdstøvler de rystede og dirrede, som Høns i Tordenvær, saa ska' jeg være forforen! — næi, aldrig i

mine Livsens Dage har jeg dou før hørt saadan in Rumlen, Tyden og Skratten til in Totour! — Hei! — ded var nu li'saa affarat, som man ka' tænke sig, at alle Satans Engle var kommet til Barselgildes hos Lucifer, — og paa ingaang: Pus! saa var der in af Masskanterne, der skød paa Mestermasskanten, og ded var da sælt at see, saa han begyndte at faute med Hænderne og skabe sig, den Tid han ku' fornemme, at han sku' af med Livet. „Jeg sveder“! sa'e jeg; for af Klemmelse og Bøvelse brast Sveden, Dælen dandse mei! yd af min syndige Krop. — „Vil I hulde Jer' Mund“! var der In, der sa'e. „Næi, jeg vil yd“! sa'e jeg, „for nu begynder begge mine Støvler ogsaa at svede, og ded baade Fidt og Tran“! — „Aa, sy for Satan“! sa'e nu den Ene til den A'en og inden jeg forsaae mei, saa stod jeg da igien ydenfor Glasflottet og gloede. „Barestens jeg dou nu ku' hitte den gienneste Bei til Tvermoes“! tænkte jeg; men mine Dine vare saa blændede, at jeg allstillens rendte Snyden imod Træerne. — Men — æ — jeg troer, min Sæl! Han sidder og sover“?

„Hvorledes kan Fa'er dog falde paa at troe det“? svarede jeg; „jeg sidder tværtimod med den største Interesse og hører paa Jeres Fortælling; jeg har ikke villet afbryde Jer. Netop nu tænkte jeg paa, at I vist ikke strax vilde finde Udgangen“.

„Næi, paa ded Lav! jeg kom Fa'en i Bold heelt over i in aa'en Ende af Residensen, hen til it stort Slot med it Seierværk paa, og giennem Bindvesryderne var der saadan in fæl Hob kaanstigt Tøi at see. Allstillens som jeg nu gif og gloede paa Fortryllelsen, fornam jeg in sød, liflig Lut i min Næse af branfet Fidt og saadanne Dele, og saa gif jeg, som Hynden etter Lutten, og kom ind i in helvedes høi og laang

Storstue, hvor der sad saa monne heiede Hallunker og fit Levemaade. „Død og Pine! Jens Peersøn!“ tænkte jeg strax ved mei sæl, „du maa sgu dou ogsaa ha'e Nouet for dine Penge“, og saa sa'e jeg til in af disse hersens Slattefokke, der ha'de Besørgeligheden: „Hør ingaang“, sa'e jeg, „ka' man faae Nouet at æde her“? — „Ja, vær'sgo og sid nor!“ sa'e han. — „Tat for ded!“ sa'e jeg, og saa sat' jeg mei hen til it Bord, hvorydover der var bredet it hvidt Lagen. Nu kom Slattefokken hen og lavede mei nouet Læseligt, som han sa'e, at jeg sku' gi'e mei til at grandstke paa. „Ja, jeg er itte indspeleret i Nvisen ikke“, sa'e jeg, „ded er mei affarat ded samme, enten saa Nysen eller Turken faaer Prygl; for der er ingen af dom, der kiober Torre; — la' mei nu barestens stras faae Nouet at æde, af det bedste I har!“ Saa rendte han da yd og kom igien med it selle Fad, hvor der var in Slat paa, der saae yd li'som Marens Langemos hiemme hos vos. „Ja, der er da itte mere ikke, end at man ka' ta'e i sig paa ingaang“, sa'e jeg, og saa tog jeg Fadet i begge Næver og hældte Edelsen i Munden; — men, Hille den brændende Syge! jeg troede nær aldrig at jeg ha'de faaet Slatten til Livs, for ded var dou nouet ufførligt, saa ded brændte og kradsede paa min Taange og i min Hals, og saa rendte ded klareste Rildvand yd af mine Dine. „Men, Herre Jøsses!“ sa'e jeg, „hvad er dou ded for nouet Helvedes Løi, I har gi'et mei arme, elendige-Menneske at æde“? — „Ded er in forloren Skildvagt“, sa'e Slattefokken. — „Hvad for nouet“? sa'e jeg, — „saa sku' dou den Dnde han tindre i saadan it Regimente! — hvordanne sta' dou jeg, paa mine gamle Dage, ku' tænke paa at faae Forladelse for mine Synder med saadanne Dele i Maven? Har I Traktementer i Livaali“, sa'e jeg, „hvor I gi'er Bunden Kangens Dpfodelser at æde,

saa maa jeg, Fa'en vælte mei! op til ham paa Torsdag!
 jeg ska' saavel gi'e ham it reitig Sprækvort, ska' jeg! —
 Plads! s'er jeg""! — og saa vilde jeg yd af Daren; men
 Slattefokken stillede sig i Veien for mei: ""Jeg ska' ha'e
 Penge""! sa'e han. — ""Jeg har betalt deryde ved Ledet""!
 sa'e jeg. — ""Ja""", sa'e han, ""men in forloren Skildvagts,
 ded er aparte fire og tyve Skilling"". — ""Dersom I nu
 itte hulder Jer' visne Kiæft med Jeres forlorne Skildvagt""
 sa'e jeg, ""saa ska' jeg prætere Jer in aparte Virumndrei
 paa ded, som vi hiemme hos vos kalder for Keien!"" —
 Nu kom den pænne Fyr, som jeg nysfens var gaaet fra, da
 jeg ha'de været ved Ole Pympiff: ""Hvad er her paa Fære""?
 sa'e han. Saa tog da Slattefokken paa Bei med at snafte
 boglærdt om de fire og tyve Skilling. — ""Hør, Fa'er""!
 sa'e nu den pænne Fyr til mei, ""ded er Jeres Tilfald at
 betale de fire og tyve Skilling; men I ska' itte bryde Jer
 nouet om 'et ikke, for jeg ska' nok betale for Jer"". —
 ""Næi""", sa'e jeg, ""ska' jeg hønse, saa la' mei hønse;
 for Slatten hun sidder og bryder i min syndige Hals! —
 Samvittigheden tynger hart paa mei, og narenstid jeg høn-
 ser, saa ouer hun dou fire og tyve Skilling lettere"", — og
 saa smed jeg Pengene paa Bordet og gif yd af Daren. —
 Njorr! vil I ha'e Skaftehavre, I, Kallifer! — njorr"!

„Naa? hvorledes gif det Jer saa? kom I til Udgan-
 gen“?

„Jo! Tak for ded! nu kom jeg reitig til Ijgangen.
 Den Tid jeg var kommet fra dette forbandede Traktemente,
 saa ga' jeg mei til at trave, og ded baade paa laangs og
 paa tværs, for at hitte Bei til Tvermoes; ded tydede og
 dundrede for mine Dren, og alle Menneffene med hele Mol-
 levitten surrede som Paalskands for mine Dine. ""Hør, veed
 du nu hvad, Jens Peersens"", sa'e jeg til mei sæl, ""du er,

Ja'en i mei! tidsnok kommet i Tiivaali! Ded sku' barestens
 Maren og Niels vide derhiemme"" , sa'e jeg, og saa græb
 jeg; — ""narenstid du dou ku' hitte din bedste Ven paa
 denne Jord, Ole Hansen, ded Svinebæst! — eller ogsaa at
 du ku' komme it Sted tilværs, for at du reitig ku' see, hvor
 du var stedet""! Paa ingaang lød der in Stemme i mine
 Dren, som sa'e: ""I taler høit med Jer sæl; — vil I
 tilværs?"" — ""Hiane""! sa'e jeg, ""hvem er I""? —
 ""Ded ka' være ded samme"" , sa'e han; ""kom nu med
 mei, saa ska' jeg stras hielpe Jer paa Gled"" . Saa tog
 der In mei ved Handen og drog mei affted, og jeg traskede
 med ham, som it solle Kre'tur. Jeg fornåm aldrig it Gran
 til, hvor han drog mei hen, for jeg tænkte paa mit forgangne
 Livs Hændelser før i Verden. Paa ingaang stod jeg oppe paa
 it høit Taarn, og saa sa'e Bæstet, som var gaaet med mei:
 ""Nu ska' I rysse""! — ""Ded har jeg, Gyd bedre mei
 giort"" , sa'e jeg; ""men Rysfen fik partu itte meer, end in
 syy, otte paa Tyden"" . — ""La' ham komme tilvogns"" , sa'e
 han nu, og saa satte de mei i in Bogn, hvor der ingen Dg
 var for, og saa satte Bæstet sig ijevne mei elendige Menneffe,
 og saa sa'e han: ""La' gaaae""! — og Rrrrrr! Kummelumbum!
 Plump! — saa rullede min syndige Siæl og Krop, baade med
 Stovler og Hat, lige nor til Helvede, hvor jeg var kommet fra.
 ""Jeg er død""! sa'e jeg, ""men I maa, Ja'en stode mei
 itte kaste Jord paa mei iffe""! Nu tog der In mei ved Ho'det,
 og in Na'en ved Venene, og saa bar de mei op i in aa'en Bogn,
 og saa satte Bæstet sig igien ijevne mei, og saa sa'e han. ""La'
 vos saae Naamer Trei""! og saa gif ded: ""Traatri dumbi hei
 fideftydelarum""! ja, med saadan in urimelig Fart affted, at var
 jeg itte før tossegal, saa blev jeg da nu saa ørefiort i Ho'det,
 at jeg itte kom til mei sæl iffe, for der var In, der ruffede
 mei reitig ved Kraven og sa'e: ""Naa! ka' I oppe Jer""?

— „Hvem er dou I“? sa'e jeg. „Jeg er in af Lucifers Refrytter“, sa'e Bæstet, som igien stod for mei; „nu ka' I hilse hiemme og si'e, at I har honset til Tyvetønden. In aan'en Gaang la'er I vær' at plyddre hoit, naar I vil see paa Raansten! — Her er Besterport; nu ka' I spørge Bægteren om Bei“, sa'e han, og saa forsvandt han. — „Tratri dundi hei fidedtydelarum“! sang jeg i min Bævelse, og saa drev jeg af. — Prrr! Her lober Beien op til Præstens.“

„Vi er accorderet om tre Mark“, sagde jeg, idet jeg steg af Bognen, „men her er en Rigsdaler; saa har I Jeres Udgifter i Tivoli godtgjort.“